

Joan Miquel Adalid

Direcció General de Funció Pública

Premis d'antiguitat

En anteriors publicacions de la revista *Funció Publicació* vaig llegir amb atenció dues cartes de dos companys, un dels Serveis Territorials d'Agricultura a les Terres del Ebre i l'altre del Departament de Justícia, ambdós sobre els premis d'antiguitat a la funció pública catalana.

A més de coincidir plenament amb ells i donar-los el meu suport total, els posaré dos exemples més de com a l'Administració catalana no es té en compte aquesta antiguitat:

L'any 2006 el Departament d'Interior va signar amb dos sindicats un premi vinculat a l'antiguitat, excloent totalment l'antiguitat provinent de qualsevol altra administració pública. No és possible que un premi d'un dia de vacances reconvertit en 118 euros no sigui reconegut als qui fa anys que treballen en altres departaments de la funció pública.

Per acabar, el redactat del nou decret de segona activitat del cos de Mossos d'Esquadra tampoc inclou, de moment, el reconeixement de l'antiguitat dels companys que fa temps que fan nits (policies locals, guàrdies civils, policies nacionals, etc.).

L'amplitud de mires que demanava un dels companys sembla que no hi és o, si més no, no apareix per enlloc.

Mentrestant, i ja habituats a fer-ho, continuarem col·lapsant els jutjats contenciosos perquè se'ns doni la raó i s'apliqui el seny i el sentit comú.

Totalment injust i reprovable per a una administració que vol ser moderna.

Salutacions!

Josep Ramon Sanahuja
Departament d'Interior

Bústia

EL RACÓ
DELS LECTORS

CORREU

Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona 93 316 39 36 bustia@avui.cat

Totes les cartes adreçades a la **Bústia de l'AVUI** -encara que es publiquin amb inicials- han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número del carnet d'identitat. Així mateix, cal que siguin escrites a doble espai i que no superin les quinze línies d'extensió. L'AVUI es reserva el dret a escurçar-les. En cap cas es mantindrà correspondència sobre les cartes adreçades i no publicades ni s'atendran trucades telefòniques.

En compliment de la LOPD 15/1999 i de la LSSI-CE 34/2002, s'INFORMA l'interessat que les dades de caràcter personal que facilita, i que resultin necessàries per a la formalització, gestió, execució i desenvolupament de l'activitat negocial de l'edició, arts gràfiques, reproducció en suports gravats i les seves diverses activitats promocionals de la Corporació Catalana de Comunicació, S.L. (en endavant CCC), s'incorporaran a un fitxer automatitzat de titularitat i responsabilitat de CCC. En el moment en què l'interessat envia les seves dades de caràcter personal a CCC, expressament AUTORITZA a utilitzar aquestes dades als efectes de les comunicacions que CCC porta a terme amb els seus subscriptors, clients i/o altres interessats per informar-los de les seves activitats, notícies, promocions i esdeveniments, així com de qual-sevol dels serveis i productes relacionats amb l'activitat negocial de CCC. L'interessat podrà exercir, respecte a les seves dades de caràcter personal, els drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició mitjançant comunicació escrita dirigida a Corporació Catalana de Comunicació, S.L. - Departament de Màrqueting (carrer Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona) o al correu electrònic serveiallector@avui.com.

El sistema no funciona

■ Darrerament hem pogut copsar opinions per a tots els gustos sobre la sentència contra uns companys meus del cos de Mossos d'Esquadra. La pitjor que vaig llegir, en un diari de la demarcació de Lleida, era la d'un periodista que deia que "el sistema funciona".

Tot al contrari: jo penso que no funciona gens. La legislació vigent em dona la raó quan diu: "L'agent de l'autoritat en l'exercici de les seves funcions té presumpció de veracitat i presumpció de credibilitat". Es deu haver llegit aquest periodista la sentència?

Sense anar més lluny, il·lustres persones com l'ex-president Pujol, la consellera Tura i la diputada Elena Ribera també s'han pronunciat al respecte i han trobat, si més no, desafortunada o massa dura la sentència.

El periodista deia en el seu article que es quedava tranquil sabent la sentència. Jo, al contrari que ell, no em puc quedar tranquil coneixent-la, ja que deixa uns grans professionals i pares de família sense sou i feina. Més aviat em faig moltes preguntes.

Avui hi ha menys policies al carrer que fa una setmana i veient l'actitud d'un pilar bàsic de l'Estat de dret com és el poder judicial, els que hi som no podem ser-hi gaire tranquils.

Josep Ramon Sanahuja
Barcelona

Déu me'n guard!

■ Temor de cor, com aquell qui diu, vaig sentir fa poc en obrir la bústia de ca meva i llegir una carta que m'acabava d'arribar. Una associació d'origen desconegut havia aconseguit la meva adreça -les noves tecnologies ens han convertit en éssers vulnerables i desprotegits- i em feia arribar un escrit signat pel qui devia ser-ne el president.

Amb un to amable i conciliador començava disculpant-se per haver gosat entrar a ca meva i demanant-me si tenia uns moments per llegir l'escrit. Afirmava que necessitava el meu compromís i em demanava si efectivament estava disposat a col·laborar en la seva causa a través d'una aportació econòmica. Em deia que d'aquesta aportació meva, molta gent, començant per mi mateix, en sortiria beneficiada. La carta acabava amb els millors desitjos per a les properes festes de Nadal. Ja només em falta dir que veure el remitent de la carta -una congregació religiosa coneguda amb el suggeridor nom de los PP. Reparadores- i pensar en expressions com "Déu me'n guard!" o "A bon sant comanes el miracle!" va ser tot u.

Joan Llull Vives
Sant Llorenç des Cardassar
(Mallorca)

30 anys

■ He llegit el *Rasclat* de J.M. Torrent a l'AVUI del dia 3 i crec que l'ha encertat de ple. Des de la Transició han pas-

Carta del dia

El paper de l'ONU

■ Ja fa molt temps que l'ONU ha caigut en el descredit total i no sembla que la situació canviï. M'agrada saber quina quantitat de diners aporten els governs dels Estats per mantenir les activitats de l'organització, creada -en principi- per garantir el compliment dels drets humans. S'ha fet palès en nombroses ocasions que les missions de pau no han aconseguit els seus objectius ni han evitat les matances de civils. Per tant, em plantejo quin futur tindrà. Segurament manté l'esperit de la seva fundació, però és clar que funciona més a partir de bones intencions que no pas de projectes clars i eficients. Els ciutadans hauríem de saber si els impostos que es destinen a les missions de pau serveixen per a alguna cosa o no. S'hauria de revisar la raó de ser de l'ONU i fer-la més eficaç. Perquè això canviï, des de la societat civil hem de pressionar el nostre govern perquè promogui una ONU forta, efectiva i digna.

Dames Vidal Cortés
Igualada

sat 30 anys. Vam començar amb molta il·lusió però de mica en mica s'ha anat refredant tot. Ens han anat uniformant amb els seus reglaments fins a deixar-nos sense res, com si haguéssim tornat al punt de partida. No és d'estranyar el deserció de la societat catalana. ¿Amb quines ganes hem d'anar a votar si tot el que ens han fet és un engany?

Joan de Brusa
Monistrol de Calders

Bosses de plàstic

■ Com moltes altres persones jo reutilitzo totes les bosses de plàstic de les compres que faig. Les utilitzo per a les escombraries, portar l'entrepà, etc.

Mentre jo, i molts altres, fem aquest nou esforç econòmic i logístic, ningú discutirà el fet que els embolcalls dels productes que comprem al mateix comerç que ens fa pagar les bosses si-

guin enormes, en molts casos impossibles de reciclar i sovint innecessaris.

Sortirem de la botiga amb paquets lluentos i immensos, això sí, dins de les nostres bosses de roba "ecològiques" que hauré hagut de carretejar tot el dia.

Voldria fer una crida al seny. No hauríem de confondre les coses ni deixar-nos convèncer per interessos que van més enllà del benefici al medi ambient.

Per disminuir la quantitat de residus podríem premiar els que ho facin bé, tant consumidors com productors, buscant fórmules positives com per exemple beneficis fiscals per als empresaris que apostin per l'empaquetatge ecològic i reduccions en el preu de la compra per als consumidors que portin bossa pròpia. Però si no la portem, no ens penalitzeu.

Neus Portet
La Garriga

Jugant amb un tigre al Lliure

■ Sóc Doris Lessing. La meva estimada Carlota Subirós m'ha portat a Barcelona per uns dies. Ha estat una sort! He conegut la ciutat i els seus encants.

L'estada al Teatre Lliure ha estat excepcional. He visitat l'Espai Lliure, que, no sé ben bé per què, m'ha recordat la sala dels miralls de la famosa *Dama de Xangai*. Un espai cúbic, obert i tancat, era avui, ahir, els 50, demà, tot... Sí, un viatge al passat i al futur alhora.

Hi veia la meva estimada Anna Jackson Azcona i la seva nova il·lusió, Albert Paine Ribalta. El sempre present Joan Lattimer Carreras. La jove Alba Janet Pujol i el meu Dave. Sí, ell, l'Ernest Dave Villegas i jo. Sí, era jo... la Doris, l'Anna Freeman, la Belén, la Lessing, la Fabra...

M'han fet reviure el passat? Era en el sempre etern futur? Viví! Com pot ser? Només la lliure màgia del teatre pot aconseguir aquest miracle. Sóc viva? He mort? Ho he somiat? A Londres torna a ploure. Penso en Barcelona... en la Carlota, en la Belén. Sóc encara a Barcelona? Màgic!

Jordi Félez
Bellaterra

A l'lu Forn

■ Mira que escrius bé i, sovint, aconsegueixes tocar la fibra més sensible amb la càrrega irònica dels teus articles, però amb el de dijous, penso que t'has passat quant dius que "un gec d'hòsties no són tortures". Tal afirmació es podria entendre mínimament si aquest "gec" s'hagués donat a un autèntic culpable. I dic *mínimament* perquè saps prou bé que un detingut és presumpte culpable fins que el jutgen. Ara, en aquest cas, "el gec d'hòsties" el descarregaren contra un innocent. Si això no és tortura, ja em diràs què és.

Francesc Balcells i Llobera
Lleida

AVUI+.cat

Opinió
Salvador Cot

Director
d'edicions
scot@avui.cat

La darrera enquesta del CEO sobre nivells de satisfacció política diu que el 72,2% dels ciutadans estan insatisfets amb la situació d'aquest país i l'actuació dels polítics que ens manen. Així doncs, la gran pregunta és qui són aquest 27,8% de catalans que estan perfectament satisfets amb el que diu i fa la classe política.

Poca broma. En números rodons vénen a ser uns dos milions de persones. Dos milions de ciutadans que -suposo- es lleven al matí xiulant mentre els tertulians es barallen a la ràdio. Gent que deu treballar al costat de casa, sense agafar ni el tren ni el cotxe i que deu trobar molt bé l'ambulatori i l'escola dels fills.

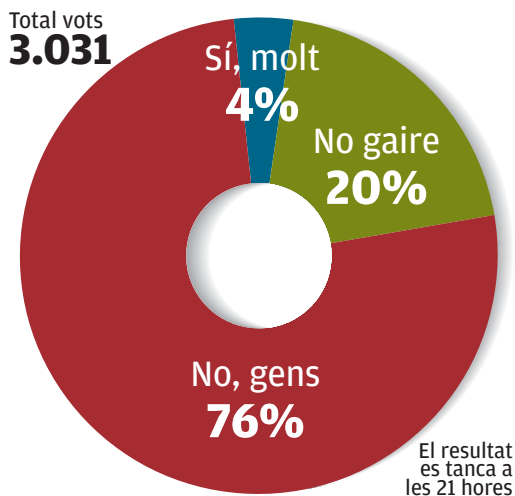
El cas, per tant, és que el CEO ha descobert que hi ha una pila de ciutadans que, pel que sembla, creuen que els polítics els diuen la veritat i que són honestos i rigorosos amb els diners públics. Gent que està contenta amb la situació social i nacional. Que troba, per exemple, que la llei de la dependència arriba a qui ha d'arribar i que l'Estatut està en el punt just. Persones com el desè dentista de l'anunci, aquell que es dedicava a recomanar els xiclets amb sucre contra la càries.

...i ells
tan
contents

Comenta l'article a
www.avui.cat/48438

L'enquesta

¿Esteu satisfets amb els polítics catalans?

La pregunta d'avui:

¿Cal reformar la Constitució del 78?

- **Sí, a fons**
- **Només alguns aspectes**
- **No, en cap cas**